

El disc en qüestió s'anomena *Sacrifiqueu la princesa* (Bankrobber, 2014) un títol al·legòric que, elucubracions a banda, agrupa un grapat de cançons magnífiques i alguna, com ara "La promesa", amb totes les paperetes per esdevenir un himne immediat, una píndola de pop electrònic contemporani, ballable i amb substància. Derivades electròniques, continguts vitalistes com els que es desprenen de les fotografies que acompanyen aquesta entrevista, però també algun gir bandarra. El treball d'algú que té moltes coses a dir i, a més, té molt clar com dir-les.

—Supose que deueu estar tip d'explicar allò del gir electrònic, però m'agradaria saber en quin moment s'encén la llum, en quin estat d'ànim...

—Quan vaig acabar la gira anterior pensava que era el moment de plantejar-me el pas següent, fer un canvi. No volia traure discos per inèrcia. I una manera d'avançar era aquesta, deixar arrere la guitarra, que sempre m'havia acompanyat, sobretot la rítmica, i dedicar-me més al sintetitzador. No era una cosa espontània, sinó bastant premeditada i volguda.

—Llavors, no tenia a veure amb algun disc que escoltàreu o algun directe en què pensàreu que estaria bé fer ballar la gent.

—No una cosa tan concreta, sinó una voluntat de voler progressar, d'haver fet quatre o cinc discos d'una manera concreta i, llavors, intentar fer canvis perquè trobes que es pot esgotar la fórmula i necessites motivacions.

—Quins referents consideràveu?

—Vaig dedicar-me a escoltar bastant música contemporània a la qual no havia fet gaire cas fins ara. Sempre havia estat més d'escoltar clàssics dels 60 i els 70 i estava una mica al marge del que passa-va actualment.

—No estàveu al corrent de les noves tendències.

—No, va ser una mica posar-me al dia en aquest sentit. A base de mirar pàgines web, novetats i fer la tria que a mi em semblava més adient. En la feina del músic hi ha aquest vessant.

—Miràveu referències estatals o de tot arreu?

—Més referències de fora. M'ha costat trobar referents aquí. M'interessen coses d'aquí però no són electròniques.

NOEMI ELIAS

“El canvi a l'electrònica ha estat premeditat”

Mazoni, nom artístic de Jaume Pla, havia guanyat una respectabilitat fora de dubte com a cantautor amb banda gràcies a una carrera sòlida. En algun moment, però, decideix bandejar les guitarres i experimentar amb l'electrònica. El resultat ha estat un dels discos de la temporada.

M'agrada molt Joan Colomo, Very Pome-lo... Però, en electrònica, m'hi he fixat més en grups anglesos i americans: Metronomy, St. Vincent...

—He llegit alguna ressenya que troba el canvi a l'electrònica forçat en algun punt. No m'ho sembla. Veig un so molt natural, fruit d'un treball

a fons, com ara quan a “Biologia” entren les guitarres en la tornada i queden molt integrades en la cançó i en el disc.

—Hi ha hagut una lluita entre el nou estil i allò que fas de sempre. Al final, tot resulta bastant natural i acaben repartides les coses. Hi ha cançons en què el canvi a l’electrònica es veu més, com “Un petó per cada cicatriu” o “Som la carretera”, i unes altres que són més híbrides, com “Biologia” o “A.I.L.O.D.I.U”, que podrien ser tocades amb guitarres perfectament. Al llarg del disc veus els graus en què s’ha implantat aquest canvi, que no ha estat total, tampoc. Quant a les lletres, el disc segueix la mateixa línia, es pot reconèixer la meua manera d’escriure, i amb la veu encara més. El canvi té molts punts de connexió amb el passat.

—El que passa és que el to marca molt, el tipus de coses que expliqueu, perquè hi ha unes quantes cançons amb melodies i ritmes molt vitalis-

tes que supose que condicionen les lletres.

—Sí. No sé per què tinc la sensació que he fet discos més cap enfora, que solen ser saltats, com *Eufòria 5 - Esperança 0*, *Esgarrapada* i aquest. *Si els dits fossin xilòfons* i *Fins que la mort ens separi* em semblen discursos més interiors. Tenia ganes de tornar a cantar cap enfora, amb l’electrònica però també amb el nervi d’*Eufòria*, disc que lliga amb “A.I.L.O.D.I.U” i “La promesa”.

—“La promesa” és una cançó molt rodona, amb una tornada molt immediata, té les cordes del Quartet Brossa, que li donen molt de color... I a més té una lletra que conté una lliçó de vida: “no em digues que anirà bé, que no ho sabem, digues que seràs al meu costat”.

—Exacte. En la cançó, que és el primer senzill, coincideixen moltes coses. La idea central em rondava pel cap i havia d’acabar un dia o un altre en una cançó. Coincideix que cau en aquest disc, que és més electrònic. Però també tenia ganes de contraposar alguns elements, com ara els cors de “Som la carretera”, que en electrònica no són gaire freqüents. I en “La promesa” hi ha els violins, que són un element molt orgànic. Una cançó és un procés molt llarg, es dilata en el temps, i van acumulant-se coses. En “La promesa” s’han acumulant unes quantes coses.

—Tinc l’experiència de gent que no coneixia Mazoni i que ha connectat de seguida amb aquella cançó. Teníeu consciència en acabar-la i gravar-la de com d’immediata era “La promesa”?

—Home, quan fas una cançó, per experiència intueixes si pot agradar més o menys. Però de vegades t’endues sorpreses, cançons que penses que sí i resulta que no, i coses que pensaves que no agradaran massa i agraden bastant. En tot cas, quan vaig acabar el disc, “La promesa” era de les dues o tres molt clares en el sentit que dins del disc era de les que m’agradava més, més rodona, que dius tu, perquè tots els apartats que pot tenir una cançó—lletra, melodia, interpretació, producció— els veia bastant bé. Aleshores, sí, coincideix amb el que pensava. Unes altres vegades el resultat m’ha sorprès.

—M’agrada el gir que fa el disc a la meitat, amb “El crit”, on es passa del

pop electrònic i les melodies adhesives a un esclat més bandarra que em recorda els Surfing Sirles.

—És com si a partir d’un determinat moment hi hagués una part més rock en el disc. Serien com dos parts amb l’única excepció de “Som la carretera” [el tema que tanca], amb un final que connectaria més amb el principi. Aquesta part es relaciona més amb el directe que sempre hem fet nosaltres. Quasi tots els grups puguen en directe la intensitat però en el nostre cas és un canvi molt marcat, fins al punt que hi ha gent que ens prefeix sobre l’escenari que en el disc.

—La seqüenciació del disc està molt meditada.

—En la seqüenciació passem temps i discutim idees amb la discogràfica. Determina què vols mostrar a la gent i en quin ordre. Llavors volíem ensenyar al principi el canvi cap a l’electrònica i deixar per al final la part més visceral.

—En aquest bloc hi ha una cançó sobre l’últim dia de la vida d’Elvis Presley, “Elvis (últim dia)”, amb una lletra molt divertida i un aire musical molt Primal Scream. Però és una cançó que has d’anar desfullant.

—Als discos hi ha cançons que les escoltes dues vegades i et quedes amb el que diu. I altres que necessiten això, anar desfullant-les. A mi m’agrada, m’ha passat amb alguns grups, com ara els Beatles, amb els *hits* que entren a la primera i amb unes altres que no comences a entrar-hi fins que les escoltes deu o quinze vegades.

—A la cançó hi ha una frase, “el gospel és la meua farmaciola”, molt curiosa. D’on treieu això?

—D’una biografia d’Elvis que conta que ell era molt fan del *gospel*, que el curava una mica de tot, li feia traure els dimonis depressius que tenia.

—També hi apareix una cara de Crist.

—Això és una cosa esotèrica que costa una mica d’entendre si no estàs al cas. Era el darrer llibre que estava llegint Elvis. I també em va fer gràcia connectar la paraula Jesús amb això del *gospel* i la tornada, on canta una mica més de gent.

—“Som la carretera” tanca el disc d’una manera curiosa: té una base electrònica però és una cançó més atmosfèrica, menys lleugera, amb una mica més de densitat. Una manera

d'obrir nous camins creatius per al futur?

—No ho sé si voldré continuar aprofundint en aquest tipus de música. Quan acabarem la gira ho sabré. I el tema que fos una cançó més lenta té a veure amb el fet que he estat escoltant Kraffwerk. Des de fora, des del rock, entens la música electrònica com una cosa molt ballable, quan hi ha molta música d'aquest estil que no està feta per ballar. I això és una part que m'agrada, té una sonoritat molt diferent.

—Com ha estat el procés de gravació?

—Doncs ha estat un procés d'artesà, de gravar les bases al juny i anar afegint-hi instruments per capes a casa meua. I cada dia una mica, i tornar enrere, i anar endavant. Un procés de formigueta, com molt diguem-ne laboriós. No era un disc d'anar a l'estudi, passar-hi dues setmanes i treure el disc, sinó d'anar-ho pensant, d'idees que es queden i de coses que se'n van perquè no responen al concepte que busques.

NOEMI ELIAS

El vitalisme electrònic d'un artesà de la música.

—Les col·laboracions estaven decidides prèviament?

—No. Quan estàs gravant les cançons et porten a llocs. El tema del Quartet

Brossa a "La promesa" fou perquè després de valorar diverses possibilitats vaig pensar que les cordes hi anirien bé.

—Això dona un color molt bonic a la cançó, més que si haguéreu emprat cordes sintetitzades.

—Evidentment. Amb cordes sintetitzades no tindria tanta gràcia.

—Com han assumit el canvi els fans més fidels, la gent que us segueix des dels primers discos?

—Doncs majoritàriament bé, almenys la gent amb què he anat parlant aquests dies als concerts. És inevitable que hi hagi gent a qui no agrada, però això forma part de la gràcia, perquè si fas un canvi i tota la gent ho accepta al cent per cent significa que no has canviat prou. Però hi ha moltes coses que continuen sent Mazoni, és un canvi bastant porcionat.

—En tot cas, sempre s'ha etiquetat Mazoni com a bandautor i aquest disc és de pop electrònic. Podrien fins i tot convidar-vos a un festival especialitzat en electrònica.

—A mi m'agradaria que passés això, seria bo per reforçar aquesta idea de canvi. Em sento a gust, les etiquetes no m'interessen, sinó el fet de travessar fronteres. Jo necessito canvis, noves aspiracions, sense bandejar l'anterior.

—Tinc la percepció que aquest disc està tenint més repercussió estatal que els anteriors.

—No estic molt al cas, però trobo que la barrera idiomàtica és bastant potent quan parlem de pop. En uns altres estils potser no tant, però en pop cadascú té els seus grups i costa bastant travessar fronteres, l'idioma hi fa.

—Hi ha excepcions, com ara Antònia Font o Manel.

—No dic que no passi, potser amb grups que tenen una base de públic més gran. A mi m'agradaria sortir una mica d'aquí, però tampoc em treu la son. Em sento còmode cantant en català, ho porto bé, hi ha un punt d'acceptació. Hi ha gent que em diu que els grups francesos venen aquí, però són grups concrets i fenòmens concrets que encaixen amb algunes coses. Aleshores hauria de ser una circumstància concreta que t'acompanyi, però si no es dona, tampoc passa res.

Xavier Aliaga

VICENÇ LLIBRA
Calendari d'instints

Poesia 314

NOVETATS 314
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook | Twitter

Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com